

Slavèč krasoto neizmerno
 In večnega vsemirja čar!
 In vsa ta bajna harmonija
 V navdušeno se pesem zlija,
 V božanstva silen slavospev;
 Iz nje pa kot lehák odmev
 Zveni človeštva poezija! — — —
 Pozdravljena iz duš srcá,
 Glasnica čustev in željá!
 Ljubezen, srd in kës in gnjev,
 Veselje, žalost ti naznanjaš;
 Sedaj o sreči zlati sanjaš,
 Sedaj gorjá te stiska moč — — —

Ti ljubljenska palač in koč,
 V veselji radostna spremnica,
 V bridkosti žalna tolažnica,
 Kakó bi govor te slavil,
 Da ní se govor v pesem zil? . . .
 Doklèr človeški rod na zemlji
 Veselo, tožno bode žil,
 Ti pesem, dušo mu objemlji
 In nosi ga do Njega gor,
 Ki v večnojasnem dômu žije,
 Ki vzorov vzor je sam izvor
 Glasnice vzorov — poezije! —

A. Funtek.

Na kmetih.

V orehovi senci polegám,
 Nad mano poletno nebó:
 Pustó je na kmetih — modrujem —
 Pustó je in vender — lepó.

Čuj, tukaj zvené mi na úho
 Srpovi z dozórjenih njiv,
 Tam petje oglašá srebrno
 In smeh in pogovor se živ.

Ob meni dehteča otava,
 V nji murnu prilaga skržát,
 Iz dalje mlatičev udarci
 Prvencev oznanjajo mlát.

Bučele šumé po cveticah,
 Metulj si po zraku igra,
 In pred golobnjakom na hiši
 Z družico golob kramoljá.

V dolini vrté se otroci,
 Veselja na licih dokaz,
 S kozolca mi urni ropótec
 Prevzetno reží se v obraz.

Tam dôli za hišo pa skrbno
 Ded sivi zaklenil je hram:
 Najboljše je kaplje natočil,
 Ki mož jo pridelal je sam . . .

Oj, kaplje za skrb in nezgode,
 Kar solnèni so žarki za led —
 Le góri, le góri s posodo,
 Pod oreh, prijazni moj ded!

Da skupaj napolníva čaši
 In trčiva ž njima glasno,
 Da družno zapojeva svetu,
 Kakó je na kmetih — lepó!

Miroljub.

